

Arrest

nr. 134 091 van 27 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 16 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. PIEDFORT die loco advocaat K. VAN TILBORG verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielaanvraag ongelofwaardig is.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongelofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen.

In de mate verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde leugenachtige en vage verklaringen wijt aan stress, merkt de Raad op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielaanvraag zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat hij hartritmestoornissen heeft ten gevolge van de stress, merkt de Raad op dat uit de door hem medische attesten (waarvan het tweede attest op datum van 31/03/2014 identiek lijkt aan het eerste attest d.d. 12/03/2014 behalve de datum dewelke lijkt te zijn aangepast door verzoeker zelf) enkel blijkt dat hij omwille van stress niet aanwezig kon zijn op de twee gehoren bij het Commissariaat-generaal. Van hartritmestoornissen is er geen sprake. Hoe dan ook, zelfs al kan worden aangenomen dat verzoeker hartritmestoornissen heeft, deze medische toestand vergoelijkt geenszins de vele leugenachtige en vage verklaringen die hij heeft afgelegd. Hieruit kan immers niet worden afgeleid dat hij te kampen heeft met geheugenstoornissen, noch legt hij medische attesten neer die gewag maken van geheugenproblemen. Dit blijkt overigens evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit het gehoorverslag waaruit blijkt dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Het gehoor heeft op een normale wijze plaatsgevonden en verzoeker gaf geen blijk van ernstige stressproblemen. Hoewel verzoeker voor zijn bijkomende gehoren op 12 maart 2014 en 31 maart 2014 medische attesten kan voorleggen (waarvan de authenticiteit van het tweede attest echter te betwisten valt) waaruit blijkt dat hij omwille van stress niet aanwezig kan zijn op de twee gehoren, maakte verzoeker, noch zijn raadsman dienaangaande enige opmerking bij het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 30/01/2014 dat verzoeker hierdoor niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Ook tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde verzoeker niet dat hij onder stress leed. Niets wijst er aldus op dat de toestand van verzoeker tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt waardoor het raadplegen van een psycholoog vereist was. Bovendien betreffen dit louter procedurele richtlijnen aangaande het gehoor op het Commissariaat-generaal en houden voor de protection officer geen verplichting in een psy-adviescel in te schakelen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft over originele stukken te beschikken, met name een geboortecertificaat, een identiteitsbewijs, een bewijs van zijn lidmaatschap bij de organisatie “Nobarun Songo Durga Bari”, een bewijs vernieling woning en een bewijs van opleidingen, waardoor het motief van verweerder dat hij over geen originele documenten beschikt derhalve een argument is dat niet opgaat, stelt de Raad vooreerst vast dat deze documenten niet de gecertificeerde kopieën betreffen waarvan de commissaris-generaal in zijn beslissing gewag maakt en verzoeker bijgevolg volledig voorbij gaat aan de in de bestreden beslissing hieromtrent. Er wordt immers uitvoerig gemotiveerd dat het feit dat verzoeker enkel fotokopieën kon verkrijgen van de FIR die hij voorlegt terwijl uit informatie vevat in het administratief dossier blijkt dat wanneer kopieën van juridische documenten worden opgevraagd, deze zullen gegeven worden in de vorm van gecertificeerde kopieën, twijfels doet rijzen over de herkomst en de betrouwbaarheid van het voorgelegde document waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Bovendien zijn de bij het verzoekschrift gevoegde documenten, behalve de bewijzen van opleiding, niet gesteld in de taal van de rechtspleging en evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals voorgeschreven door artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21

december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Dat verzoeker bepaalde opleidingen genoten heeft, wordt in casu niet betwist doch doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk vermits het feit dat hij gestudeerd heeft geen uitstaans heeft met de door hem aangevoerde problemen en derhalve bezwaarlijk ter ondersteuning ervan kunnen dienen.

De argumentatie van verzoeker dat hij vernomen had dat België meer garanties bood wat betreft mensenrechten dan Italië, kan niet volstaan om verzoekers laattijdige asielaanvraag te vergoelijken. Het feit dat hij in Italië geen asiel heeft aangevraagd terwijl hij daartoe de kans had gezien hij via dit land Europa binnen kwam, is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. De nalatigheid van verzoeker dienaangaande ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees voor vervolging.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verder benadrukt de Raad dat het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. Verzoeker moet hierbij een persoonlijke vervolgingsvrees aantonen. Een verwijzing naar de situatie voor Hindoes in Bangladesh volstaat daartoe echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardig asielaanvraag, in gebreke.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 september 2014, voert verzoekende partij aan dat zij niet aanwezig kon zijn bij het Commissariaat-generaal omwille van medische redenen. Verzoekende partij vervolgt dat de originele stukken ter ondersteuning van haar asielaanvraag thans aan haar dossier werden toegevoegd. Verzoekende partij verklaart dat zij niet meteen het land van herkomst verliet omdat zij haar vlucht wilde voorbereiden. Wat de foto's betreft, wijst verzoekende partij erop dat zij gesteld heeft dat zij de kajuit niet kon verlaten zonder toestemming. Voorts stelt verzoekende partij dat zij verschillende namen heeft gegeven, omdat het twee verschillende situaties betrof, zodat ook hier geen sprake is van tegenstrijdigheden. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij afkomstig is uit een gewelddadige streek.

Verzoekende partij oppert dat zij niet aanwezig kon zijn bij het Commissariaat-generaal omwille van medische redenen, doch zij ontkracht, noch weerlegt de grond in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt gesteld: *“Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat hij hartritmestoornissen heeft ten gevolge van de stress, merkt de Raad op dat uit de door hem medische attesten (waarvan het tweede attest op datum van 31/03/2014 identiek lijkt aan het eerste attest d.d. 12/03/2014 behalve de datum dewelke lijkt te zijn aangepast door verzoeker zelf) enkel blijkt dat hij omwille van stress niet aanwezig kon zijn op de twee gehoren bij het Commissariaat-generaal. Van hartritmestoornissen is er geen sprake. Hoe dan ook, zelfs al kan worden aangenomen dat verzoeker hartritmestoornissen heeft, deze medische toestand vergoelijkt geenszins de vele leugenachtige en vage verklaringen die hij heeft afgelegd. Hieruit kan immers niet worden afgeleid dat hij te kampen heeft met geheugenstoornissen, noch legt hij medische attesten neer die gewag maken van geheugenproblemen. Dit blijkt overigens evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit het gehoorverslag waaruit blijkt dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Het gehoor heeft op een normale wijze plaatsgevonden en verzoeker gaf geen blijk van ernstige stressproblemen. Hoewel verzoeker voor zijn bijkomende gehoren op 12 maart 2014 en 31 maart 2014 medische attesten kan voorleggen (waarvan de authenticiteit van het tweede attest echter te betwisten valt) waaruit blijkt dat hij omwille van stress niet aanwezig kan zijn op de twee gehoren, maakte verzoeker, noch zijn raadsman dienaangaande enige opmerking bij het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 30/01/2014 dat verzoeker hierdoor niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Ook tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde verzoeker niet dat hij onder stress leed. Niets wijst er aldus op dat de toestand van verzoeker tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt waardoor het raadplegen van een psycholoog vereist was. Bovendien betreffen dit louter procedurele richtlijnen aangaande het gehoor op het Commissariaat-generaal en houden voor de protection officer geen verplichting in een psy-adviescel in te schakelen.”*

In zoverre verzoekende partij laat gelden dat de originelen stukken ter ondersteuning van haar asielaanvraag thans aan haar dossier werden toegevoegd, gaat zij voorbij aan grond in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld: *“Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft over originele stukken te beschikken, met name een geboortecertificaat, een identiteitsbewijs, een bewijs van zijn lidmaatschap bij de organisatie “Nobarun Songo Durga Bari”, een bewijs vernieling woning en een bewijs van opleidingen, waardoor het motief van verweerder dat hij over geen originele documenten beschikt derhalve een argument is dat niet opgaat, stelt de Raad vooreerst vast dat deze documenten niet de gecertificeerde kopieën betreffen waarvan de commissaris-generaal in zijn beslissing gewag maakt en verzoeker bijgevolg volledig voorbij gaat aan de in de bestreden beslissing hieromtrent. Er wordt immers uitvoerig gemotiveerd dat het feit dat verzoeker enkel fotokopieën kon verkrijgen van de FIR die hij voorlegt terwijl uit informatie vevat in het administratief dossier blijkt dat wanneer kopieën van juridische documenten worden opgevraagd, deze zullen gegeven worden in de vorm van gecertificeerde kopieën, twijfels doet rijzen over de herkomst en de betrouwbaarheid van het voorgelegde document waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Bovendien zijn de bij het verzoekschrift gevoegde documenten, behalve de bewijzen van opleiding, niet gesteld in de taal van de rechtspleging en evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals voorgeschreven door artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Dat verzoeker bepaalde opleidingen genoten heeft, wordt in casu niet betwist doch doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk vermits het feit dat hij gestudeerd heeft*

geen uitstaans heeft met de door hem aangevoerde problemen en derhalve bezwaarlijk ter ondersteuning ervan kunnen dienen.” Verzoekende partij brengt hier niets tegen in, en werpt hier dan ook geen ander licht op.

Verzoekende partij haar betoog dat zij niet meteen haar land van herkomst verliet omdat zij haar vlucht wilde voorbereiden, neemt niet weg dat van een persoon die in zijn dorp met de dood wordt bedreigd (en niet voldoet aan de eisen van zijn belagers) redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om snel (elders) veiligheid te zoeken, minstens dat hij zich in zijn directe omgeving gedeisd houdt en elk mogelijk contact met de dorpsgenoten en zijn belagers vermijdt. Zo had verzoekende partij elders in haar land van herkomst, in ieder geval buiten (de directe omgeving van) haar dorp, haar toevlucht kunnen zoeken om haar vertrek uit Bangladesh voor te bereiden. Verzoekende partij bleef echter, zo blijkt uit haar verklaringen, na de doodsb bedreigingen aan haar adres op 2 oktober 2012 nog ongeveer een maand lang in haar dorp wonen, terwijl ze niet inging op de eisen van haar belagers om een persconferentie te houden en haar verklaringen te wijzigen, en ze verborg zich er niet, maar ging er zelfs nog in alle openheid naar de bazaar waar ze mensen over haar hoorde praten. Deze houding strookt niet met en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid en ernst van verzoekende partij haar verklaarde vrees voor vervolging.

Verzoekende partij haar uitleg betreffende de neergelegde foto's en het feit dat zij de kajuit niet kon verlaten zonder toestemming, neemt niet weg dat die foto's op een andere plek en tijdstip kunnen genomen zijn dan dat verzoekende partij beweert, en de foto's hoe dan ook geen bewijs vormen van haar verklaringen per schip van Mumbai naar Italië te zijn gereisd.

Het argument van verzoekende partij dat zij verschillende namen heeft gegeven omdat het twee verschillende situaties betrof, zodat ook hier geen sprake is van tegenstrijdigheden, is niet ernstig. Immers, de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen hebben wel degelijk betrekking op eenzelfde situatie, met name (haar beweerde betrokkenheid bij) het incident op 30 september 2012 en meer bepaald en in het bijzonder de vraag hoeveel mensen en wie precies zij toen in de massa zou hebben herkend en bij de politie hebben beschuldigd.

Verzoekende partij voert zeer algemeen aan dat zij afkomstig is uit een gewelddadige streek, doch zij licht deze algemene bewering niet in het minst toe en ondersteunt deze niet met concrete en objectieve informatie. Ze voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land of regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C.GOETHALS